

Arrest

nr. 198 517 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANHOECKE
Beneluxpark 15
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 4 december 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw, die verklaart te heten:

geboortedatum: 09.09.1963

geboorteplaats: Artashat Arevshat

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de beroepen ingesteld tegen de beslissingen genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet nog hangende zijn. Zij wijst op de medische problemen en op het verblijf in België sinds vijf jaren. Zij zou niet in staat zijn om te reizen.

2.1.2. De ingediende beroepen tot nietigverklaring tegen beslissingen genomen naar aanleiding van aanvragen om machtiging tot verblijf bij toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet hebben geen schorsende werking. De medische en humanitaire aanvragen werden reeds beoordeeld. Het komt thans niet aan de Raad toe om die elementen opnieuw te beoordelen, daar de bestreden beslissing enkel de bijlage 13 uitmaakt.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede en derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM. Zij betoogt dat het onmogelijk is om te reizen en dat haar familie, die haar kan helpen, in België verblijft. Zij zou in België haar familiale, sociale en economische leven hebben opgebouwd. Tijdens haar verblijf in België zou zij nooit een gevaar hebben gevormd voor de openbare orde.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het motief luidt: *"verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten"*.

Verzoekster betwist het determinerende motief dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten niet.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Het is in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar familiale, sociale en economische leven dient te worden opgemerkt dat enerzijds gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren en anderzijds dat verzoekster niet preciseert met wie zij dan wel een gezinsleven zou hebben opgebouwd in België. Verzoekster blijft derhalve in gebreke om enige band van afhankelijkheid ten aanzien van haar familieleden aannemelijk te maken, zodat niet kan worden besloten tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Bovendien toont verzoekster met haar betoog niet aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het voortzetten van een gezinsleven elders dan in België. Evenmin toont zij aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om terug te keren naar België nadat zij in het bezit zal worden gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

De opgeworpen schendingen worden niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede, derde en vierde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC